

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. december 6.
(vasárnap)**

Szepesy László

MINDENT MEGHATÁROZÓ KEGYELEM

Énekek: 165,1; 649; 305,1.3-4

Lekció: Titusz 2

Alapige: Titusz 2,11-14

„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon: Várva ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését; Aki önmagát adta mi-érettünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson önmagának kiváltképpen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt. Ezeket szóljad, és ints és feddj teljes méltósággal; senki téged meg ne ves-sen.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy már eljöttél e világra, és a golgotai kereszten önmagadat adtad azért, hogy a bűnbocsánat és az örök élet reménységét elnyerhessük.

Hálát adunk Neked azért, hogy Te magad vagy a „világ világossága”, aki fénylik, és hogy a sötétségben utat mutatsz nekünk. Köszönjük irgalmat, kegyelmedet, amelyet az elmúlt héten is megtapasztalhattunk, akár rossz, akár örömteli időszakunk is volt. Köszönjük, hogy Te a fáj-

MINDENT MEGHATÁROZÓ KEGYELEM

dalmak, terhek hordozása idején is ott vagy mellettünk, és tartasz bennünket. Hálát adunk azért, hogy minden fájdalmunkkal, minden kétkedésünkkel fordulhatunk Hozzád. Köszönjük irgalmadat, hogy a golgotai kereszten bemutatott áldozatodat nekünk adtad, mert értünk történt a halálod, és hogy mindaz az áldás, ami Neked járt engedelmességért, a miénk lehetett az elmúlt hét napjain is.

Bocsásd meg nekünk, amikor hitetlenül cselekedtünk, nem gondolván Terád. Bocsásd meg, amikor nem kerestünk Téged Igédben, nem kutattuk azt, hogy mi a Te akaratod, és nem kívántunk Téged jobban megismerni. Bocsásd meg, Urunk, ha a szeretet meghidegült bennünk, vagy éppen felületessé és megszokottá vált számunkra. De köszönjük Neked, hogy irgalmad és kegyelmed nagy, és jöhetünk Hozzád, hogy újíts meg minket.

Köszönjük, Urunk, hogy az adventi időszakban is azt üzened nekünk, hogy Te el fogsz jönni, ahogyan eljöttél, mert közel akarsz hozzánk lenni. Kérünk, hogy segíts minket Benned maradnunk.

És kérünk, hogy a mai istentiszteletünk is hadd legyen Irántad való tisztelet. Énekeinkkel, imádságainkkal, igédre való figyelésünkkel, annak való engedelmességünkkel is hadd dicsőítsünk Téged. Könyörgünk, hogy Szentlelked által munkáld ezt a mi szívünkben, áldd meg istentiszteletünket. Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Sajnos azt kell tapasztalnunk advent ünnepével kapcsolatosan, hogy egyre inkább alkalmazkodott korunkhoz és ehhez a jelenvaló világhoz, mert az adventi időszak manapság a vásárokról, bolti akciókról, csillogásról, gyertyafényről, mikulásvárásról szól, és az egész a karácsony pogány módon való megünneplésében teljesedik ki. Az emberek külső pompával, csillogással, sütemények illatával, hangulatkeltéssel akarják elrejtetni a szívükben lévő bűnt és romlást. Jézus Krisztus figyelmeztette a farizeusokat, de saját népét, minket is, nehogy olyanok legyünk, mint a meszelt sírok, *„amelyek kívülről szépeknek tetszenek, belül pedig halottak csontjaival és minden undoksággal”* vannak tele (Máté 23,27). A világ csillogása sötétségben akar tartani bennünket, ezért rá kell mutatnunk a világ igazi világosságára: Jézus Krisztusra. Az adventi időszakban fel kell mutatnunk, meg kell jelenítenünk azt a Krisztust, akit várunk. Az Ő eljöveteléről kell, hogy szóljon az életünk, ezért még inkább hirdetnünk kell azt, amit az apostol így fogalmaz meg, hogy mi várjuk *„ama boldog reménységet, és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusra”*

tusunknak dicsősége megjelenését! Nekünk kell világítanunk, ha a világban hamis fények vannak, amelyek inkább elfedik az igazságot, mintsem megmutatnánk azt.

És hogyan lehet adventben felmutatnunk Krisztus-várásunkat leginkább? Legjobban az Istennek szentelt életünkkel! Erről szól Pál apostol Tituszhoz írt levelének 2. fejezete. Az apostol mindenkit felszólít: időseket és fiatalokat, férfiakat és nőket, szabadokat és szolgákat arra, hogy éljenek Istennek. És mi az indoklás? *„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme*”! Megjelent, és ismét el fog jönni. Jézus Krisztus azért jött el, és könyörült rajtunk, hogy kegyelmet nyerve Neki éljünk! És ez által, hogy Neki élünk, az Ő ékességére, díszére legyünk. Mindannak a tanításnak, amit az evangélium magában foglal, a hívő ember élete kell, hogy legyen a dísz! Mert ezt mondja a 10. versben, amikor a rabszolgáknak ír az apostol: *„Ne tolvajkodjanak, hanem teljes jó hűséget tanúsítsanak; hogy a mi megtartó Istenünknek tudományát ékesítsék mindenben.”* *„Mindенben.”* Nemcsak a szolgák, hanem a korábban megszólított hívők is a gyülekezetben: az ember a saját életével *„mindenben”* az evangélium ékességé, díszé legyen. És ennek az életnek akkor van igazi világossága, ha meglátszódik belőle az, hogy két eljövétel között élünk.

Mert egyszer már *„megjelent az Isten üdvözítő kegyelme”*, és ennek meg kell változtatnia minket. A múltban megtörtént váltságnak hatással kell lennie a jelenünkre, mégpedig úgy, hogy megszabadítson minket minden hamisságtól, megtisztítson minket, és a jó cselekedetekre igyekvőkké és alkalmasakká kell, hogy tegyen bennünket (ahogyan a 14. versben írja az apostol).

De Jézus Krisztus nemcsak megjelent, hanem ismét el fog jönni dicsőségében, amelyet várunk, amely reménységnek át kell hatnia életünket úgy, hogy mások számára is láthatóvá váljon. Életünk pedig csak úgy válik Isten tudományának ékességére, díszére, ha mind a kettő megjelenik az életünkben: a golgotai kereszt, az az üzenet, hogy Isten megjelent, és az a reménységünk, hogy vissza fog jönni és meg fog mutatkozni egyszer. Mind a kettőnek jelen kell lennie az életünkben. A keresztyén ember hitét, reménységét, cselekedeteit a múlt és a jövő eseményei egyszerre kell, hogy meghatározzák. Ezt próbálja Pál apostol szívünkre helyezni ebben a fejezetben. Azért cselekedjete Isten akarata szerint, mert megjelent a kegyelem és ismét el fog jönni! Krisztus eljövetele az Istennek tetsző élet motorja, reménysége, hajtóereje. Nemcsak a múltbéli váltság, hanem a jövőbéli reménység is.

Gyakran felteszik kérdésként, hogy mit jelent Jézus Krisztusra várakozni? Különösen advent időszakában vetődik fel ez a kérdés sokakban.

Valami különleges dolog ez? Önmagamat kell gerjesztenem, hogy valami várásféle legyen a szívemben? Vagy olyan dolgot kell tudnom, ami titok, és eddig nem ismert, és ez segít abban, hogy várjam Krisztust? Egyik sem igaz, mondja az apostol. Azt írja, hogy a Krisztus-várás annyit jelent, hogy a két eljövétel valóságában és bizonyosságában élek, és ezek határozzák meg az életemet: az, hogy meghalt értem Krisztus, és ismét el fog jönni. Ennek valóságában élni jelenti Krisztust várni.

Sajnos korunk keresztyénségét megkísérti az egypólusú hit. Vagy azt hangsúlyozzuk túl, hogy Jézus Krisztus eljött, és nem gondolunk Urunk visszajövetelére, vagy pedig túlhangsúlyozzuk az Ő visszajövetelét, és elfelejtkezünk arról, hogy egyszer már eljött és meghalt értünk. Mind a kettő nagyon veszélyes.

A visszajövetel elfelejtésének az a veszélye, hogy az ember perspektíva és remény nélkül éli az életét. A golgotai keresztre koncentrálnak, a múltra. Miért? Mert a jelenvaló élet keretei között gondolkozik csak, a jelen problémáira, bűneire keresi csak a váltságot és a bocsánatot, és nem gondol arra, hogy lesz egy eljövendő örök élet, amely Krisztus eljövetelével veszi kezdetét. Az ilyen hívő életében kevés szerepe van a reménységnek és a várakozásnak, mert csak a földi életre gondol, pedig mi hívők örök életet nyert emberek vagyunk, és afelé is tartunk.

A másik végletnek, a visszajövetel túlhangsúlyozásának az a veszélye, hogy az ember elfeledkezik arról, hogy Krisztus meghalt a bűneinkért a golgotai kereszten. A golgotai kereszt áldozata emlékeztet bennünket arra, hogy még nem jött el az örök élet, még bűnben vagyunk, még van miből megszabadulnunk. Újból és újból vissza kell térnünk a kereszthez, újból és újból bocsánatot kell kérnünk mennyei Atyánktól, remélve is a kegyelmet, mert a kereszten megtörtént az áldozat. A jövőre való túlságos koncentrálnak az emberrel. Néhány szekta esetében is látjuk, akik már megjövedöltek Krisztus visszajövetelét, hogy akik túlságosan az örök életre koncentrálnak, azok hajlamosak arra, hogy azt gondolják, ők jobbak másoknál, pedig mindannyian kegyelmet nyert bűnösök vagyunk.

Nem szabad sem az egyiket, sem a másikat túlhangsúlyozni. Mindannak bizonyosságával kell élnünk, hogy eljött a mi Megváltónk, és annak bizonyos reménységével, hogy vissza fog jönni. A kettő egyszerre kell, hogy jelen legyen az életünkben. Szabadidőmben Kálvin János Dániel könyvéről írt kommentárját olvasom. Ő ezt a bibliai könyvet leckékben magyarázta – mivel a genfi Akadémián órák keretén belül magyarázta végig a könyvet –, és minden ilyen fejezet végén egy imádsággal zárul a rész. Csodálatos olvasni ezeket az imádságokat, mert szinte

mindegyikben megjelenik annak bizonyossága, hogy megjelent az üdvösség, mert bocsánatot kér az Úrtól, és azzal zárja az imádságait a reformátor, hogy várjuk azt a boldog reménységet és örök életet, amelyet Jézus Krisztus elkészített nekünk. Mind a kettőnek meg kell határoznia a hitünket és az életünket. Vigyázzunk, nehogy egypólusúvá váljon a hitünk.

Az apostol a folytatásban arról beszél, hogy jelen korunk, amelyben élünk, a kegyelem időszeke. 3 dolgot mond el, hogyan határozza meg a kegyelem a hívó ember életét. Először arról beszél, hogy az, hogy megjelent a kegyelem, megváltoztat bennünket. Másodszor arról szól, hogy a kegyelem tanít bennünket (hogy mire, majd arról is szó lesz). Harmadszor pedig arról beszél, hogy a hívó ember életében ott kell legyen a kegyelem reménysége, Krisztus visszajövetelének reménysége. Ezekről ejtsünk néhány szót hosszabban.

1. A hitünket először is tehát annak a ténynek kell meghatározni, hogy „*megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek*”. A 'minden ember' alatt ne szó szerint azt értsük, hogy minden egyes embernek, hanem mindenféle embernek, mert a fejezetben is mindenféle embert: időset, fiatal, férfit, nőt, szabadot és rabszolgát szólít meg az apostol. Nem lehet minden egyes, mert még nem jelent meg a kegyelem minden egyes embernek, mert még ma is hirdetjük az evangéliumot. De nem is ez a lényeg, hanem az az örömhír, hogy megjelent az üdvözítő kegyelem. Legszívesebben mindhárom szóról hosszabban beszélnék, mert mindhárom szó nagy örömhírt tartalmaz, hogy megjelent Isten *kegyelme*, könyörült rajtunk, bocsánatot adott nekünk, és ez *üdvözítő kegyelem*, az üdvösségre, az örök életre visz minket! És *megjelent* a kegyelem, láthatóvá válik: a vak ember, aki a bűnei miatt vakon él a világban, és nem tudja, mit tesz, megláthatja ezt a kegyelmet, mert Isten megjeleníti azt neki. Ez az evangélium magva: megjelent az üdvözítő kegyelem. Erről beszéltek az angyalok Betlehemben a pásztoroknak, erről tesz bizonyosságot Pál apostol levelében, örömmel mondvá: azért éljetez szentül és igazán, mert megjelent a kegyelem, és meg fog jelenni ismét a mi Urunk dicsőségének megjelenésekor. És ez az, amit újból és újból mi is hirdetnünk, hogy Isten megkegyelmez nekünk, bűnös embereknek!

De semmit sem ér ez a megállapítás és ez a nagy általánosítás, hogy „*minden embernek*”, ha személy szerint nem tudjuk magunk is elmondani, ha személy szerint nem tapasztaljuk azt, hogy megjelent nekem is Isten üdvözítő kegyelme. Ezért ez az igevers elsősorban azt a kérdést teszi fel nekünk: megjelent-e számodra Isten üdvözítő kegyelme, amely minden bűnödre (az elkövetettekre, a jövőbeliekre) bocsánatot ad, és az

örök élet reménységét adja nekünk? Mind a kettőt: bocsánatot és örök élet reménységét. És ha megjelent már, elfogadtad-e azt, és a magadénak tudod-e olyannyira, hogy tudsz másként beszélni róla, mint egy átlagos hírről? A megjelent kegyelem evangéliuma nem olyan beszédtema, mint egy hír a híradóból. Tudsz-e úgy beszélni Isten neked adott kegyelméről, mint akinek a szívébe örömet, boldogságot és reményt hozott, mint ami megváltoztatta az életedet és meghatározza azt? Isten szeretetéről beszél ez a kegyelem. Biztos vagy-e ebben? Ebben a szeretetben? És tudsz-e úgy beszélni róla, mint ami már megtörtént, ami a múlthoz tartozik, mert megjelent? Nem csak megjelenik: megjelent. 2000 évvel ezelőtt Jézus Krisztus a golgotai kereszten az Ő népéért odaadta az életét – ez egy lezárult, megtörtént dolog, és ott vagy benne te is! A neked adott kegyelem is elvégzett dolog. Még az sem teszi bizonytalanná, ha újabb bűnt követsz el, vagy ha megingasz a hitedben. Akkor is megjelent a kegyelem, és elvégeztetett a váltság.

Sokan vannak, akik újabb és újabb bűnöket elkövetve meginganak üdvbizonyosságukban azt gondolva, hogy kiestem a kegyelemből, nem lettem hívővé igazán. Számukra Isten azt üzeni az apostolon keresztül, hogy megjelent az üdvözítő kegyelem. A váltság megtörtént, Jézus Krisztus tudja, hogy kikért halt meg, és ez egy lezárult dolog. Nem ma fog meghalni, nem holnap, hanem már megtörtént, senki nem változtathat ezen. Ha neked adta Isten a kegyelmét, akkor az örökre a tiéd.

A kérdés az, hogy ennek öröme, bizonyossága és hálája határozza-e meg az életünket? Ennek a bizonyossága: „*megjelent az Isten üdvözítő kegyelme*” nekem is. Naponként tapasztaljuk Isten kegyelmét, érezzük is szükségességét bűneink miatt, de valóban olyannyira a miénk, hogy az másoknak is ragyog rajtunk keresztül? Díszére és ékességére vagyunk mi ennek az evangéliumnak? Mások az életünkön keresztül meglátják azt, hogy „*megjelent az Isten üdvözítő kegyelme*”?

2. Másodszor arról beszél az apostol, hogy ez a kegyelem, ami minden nap jelen van az életünkben, tanítani fog minket. Ezt olvassuk a 11-12. versben: „*Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket...*”. Nem lehet csak úgy elmenni e mellett az üzenet mellett! Megjelent a kegyelem: tanulnunk kell belőle, mert Isten tanítani akar minket! Azért tett minket tanítványokká, hogy a kegyelemből tanuljunk. És mire tanít? Két dolgot említ. A megtagadást, és azt, hogy hogyan éljünk Neki.

Mit kell megtagadni? Azt mondja: „*... amely arra tanít minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat...*” Hát ezek jelen vannak a hívő ember életében? Mert csak a hívő ember tanul a kegye-

lemből, csak ő képes önmagát megtagadni és Istennek élni. Mit jelent a hitetlenség egy hívő ember életében? Lehet az, hogy hívő létedre még ott vannak a szívedben különféle babonák, bálványok, olyan gondolatok, amelyekhez jobban ragaszkodsz Istennél. De a hitetlenség inkább azt a gőgöt jelenti, amely minden emberben benne van. Azt a gőgöt, amely arra ösztönöz minket, hogy Isten nélkül gondolkodjunk, döntsünk és cselekedjünk, amely azt hiteti el velünk, hogy nálunk van az igazság, és jobban ismerjük azt, mint Isten, és jobban tudom, hogy mit kell tennem. Ez a gőg vesz rá arra, hogy ne keressem Isten akaratát, mert én tudom, hogy mit kell tennem, ne keressem Isten útmutatását, az igazságot, mert én azt látom, tapasztalom. És ez a gőg az igazi hitetlenség, ami Istentől igazán távol visz. Nem véletlenül szólít fel minket arra az Úr, hogy tagadjátok meg ezt a hitetlenséget.

A világi kívánságok pedig olyan életre ösztönöznek minket, amely nem számol a jövő reménységgel, amely azokat a célokat, örömeket és élvezeteket kergeti, amely ebben az életben elérhetőek, és lehetnek a miénk, de az örökkévalóságban nincsen helyük. Világi kívánságok: sokszor ez is csak egy nagy általánosság számunkra. Általában a bujaságot és a testiséget értjük alatta, de nemcsak erről beszél itt az apostol, hanem az ehhez a földi élethez való ragaszkodásról, amely meggátol minket abban, hogy Istenhez menjünk. A híreket olvasva találkoztam azzal a sajnálatos esettel, ami a Közel-Keleten sajnós mindennapos dolog: egy keresztyén nőt több hétig konténerben tartottak csak azért, mert nem volt hajlandó aláírni egy papírt, amelyben megtagadja Megváltó Urát, Jézus Krisztust. Mi lenne, ha Isten kiragadna bennünket, európai keresztyéneket, és odahelyezne bennünket a Közel-Keletre? Ha abban a környezetben és helyzetben kellene élnünk, vajon mennyi minden után sóvárogna a szívünk? És vajon abban a sóvárgásban nincs-e benne a világhoz való ragaszkodás? Azért tudom adventet igazán megélni, mert ilyen és olyan körülmények között vagyok, vagy pedig azért, mert Isten olyan hitet és reménységet adott nekem? Nem véletlenül mondja Isten, hogy a hívő embernek meg kell tagadnia hitetlenségét és a világi kívánságokat, azért mert igazat beszél, igazat mond rólunk. Ott él a szívünkben mindez.

De nem csak megtagadásra tanít minket a kegyelem, hanem arra is, hogy Istennek éljünk. 3 dolgot hangsúlyoz az apostol: a megjelent kegyelem „*arra tanít minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon*”. Az életre akar megtanítani minket Isten, a kegyelemből való életre. És mire tanít minket a kegyelem? Hogyan éljünk?

Először is szentül. A szent életre tanít minket a kegyelem, amely az Isten iránti elköteleződésünket és a Belé vetett hitünket jelenti.

Másodszor: az igazságos életre, ami az emberekkel való kapcsolatainkat és cselekedeteinket kell, hogy jellemezze. Az isteni igazságnak kell megjelennie a felebaráti szeretetünkben.

És harmadszor: a mértékletességre tanít minket, de nem arra csupán, hogy keveset együnk, mert különben elhízunk, vagy, mert falánkak leszünk. A mértékletesség ebben a szakaszban inkább korlátokat jelent. Ugyanis arról a mértékletességről beszél, ami igazából a törvény szerinti határok megtartását és betartását jelenti, mert a mértéktelen ember nem ismer határokat. Ellenben Isten az Ő törvényével és parancsolataival nekünk korlátokat szabott, de azért, hogy biztonságban tartson bennünket. Olyan korlátokat adott nekünk a parancsolatokban, amelyek a javunkra vannak.

És erre tanít az apostol, amikor a hívő élet fő dolgairól beszél: szentség, igazság és mértékletesség. Erre akar tanítani minket a kegyelem. És hadd hangsúlyozzam és húzzam alá a tanítás szót, mert a megjelent kegyelem tanít, „*arra tanít minket*”. Ez azt jelenti, hogy nekünk tanulnunk kellene, ami azzal kezdődik, hogy beismerem, hogy valaminek nem vagyok még a birtokában, valamit még nem ismerek, valamit nem tudok megtenni, nem állandó életgyakorlatom, és ezért meg kell tanulnom, ez pedig az önmegtágadás és az Istennek való élet. Ezeket nem fogjuk tudni magunktól megtenni, azzal, hogy hívővé leszünk nem jelennek meg automatikusan az életünkben. Tanulni kell, Isten kegyelmére nézve. Az apostol ezzel a szóval ösztönöz minket arra, hogy kívánjunk előrébb jutni, azokat a dolgokat gyakorolni, amik az Igében le vannak írva, és ne elégedjünk meg jelenlegi önmagunkkal, hanem mindig keressük a jobbat, az Isten szerint valót. Tanuljunk! A kegyelem megjelenésének nemcsak a bűneink Istennel való rendezésében van fontos szerepe, hanem abban is, hogy hatnia kell ránk, hogy hogyan élünk. Nem azért kell csupán a kegyelem, hogy a bűneinket elrendezzük, hanem azért kell a kegyelem, hogy megtanuljunk élni és megtágadni magunkat. Krisztus váltsága nem csak bocsánatot szerzett nekünk, hanem meg akar változtatni minket, hogy többé ne a bűnt cselekedjük, hanem a jót.

3. Végül pedig, harmadszor a kegyelem reménységéről kell beszélünk, mert megjelent a kegyelem, amely tanít minket a jelen életre, de egyben reménységre is – a jövő élet reménységére. Mert ezt olvassuk: várjuk „*ama boldog reménységet, a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését*”. Ezt a váradalmat lehetett volna azok közé sorolni, amire a kegyelem tanít minket (az önmegtágadás

és az élet mellé), de én szándékosan különítem el, mert a Krisztusra várásnak meg kell határoznia tanítvány voltunkat. Az, hogy Jézus Krisztus el fog jönni, és az, hogy várom Őt, ez készít engem arra, hogy megtagadjam magamat, és Neki éljek. Ahogyan egy híres és fontos ember fogadására az emberek termeket szoktak feldíszíteni, és maguk is ünnepelő ruhát öltenek, levetve a régi koszos ruhát, hogy így fogadják őt méltóan, úgy Krisztus visszajövetelének várása is arra kellene ösztönöznie minket, hogy levetve bűneinket, magunkat megtagadva Őneki éljünk, és várjuk vissza Őt. A Krisztus-várásnak át kell hatnia tanítvány voltunkat.

És ezt a reménységet nem lehet elszakítani a kegyelemtől sem, ezért nevezem így, hogy a kegyelem reménysége. Mert csak annak boldog reménység Jézus Krisztus visszajövele, aki a kegyelmet már megkapta, elfogadta Tőle. A kegyelmet nem nyert ember számára a visszajövele ítélet és kárhozat lesz. De mi nem ezt hirdetjük, hanem azt, amit az apostol is: „*megjelent az Isten üdvözítő kegyelme*”, ami mindenkit megtérésre, a kegyelem elfogadására, tanítványságra és Krisztus-várásra hív. A Krisztus-várás át kell, hogy hassa az életünket.

De Isten nem csak arra készít fel minket, hogy hogyan éljünk ebben a jelenvaló világban, mert az apostol ezt a kifejezést használja: „*a jelenvaló világon*”. Miért mondja, hogy jelenvaló? Mert lesz egy eljövendő is, és mi azt várjuk. Már most is tanít engem Isten, hogyan éljek ebben a pillanatban, ebben az életben Őneki, de ezzel a tanítással egyben felkészít az örök életre. Mert az örök életben is ugyanazt a szeretetet, irgalmat és kegyelmet akarja szívünkbe vésni, amit már most is. Az fog kiteljesedni, amikor elveszi majd tőlünk a bűnöket. Krisztus visszavárása egyben felkészít bennünket az örök életre. Nem tökéletesen, mert nem leszünk tökéletesek, csak akkor, amikor Krisztussal szemtől szembe találkozunk, és elveszi a bűneinket. De mégis már most készülhetünk az örök életre.

A hűséges szolga és a táalentumok példázatában Krisztus ezt a kettőséget: a jelen élet tanulását és a jövő életre való felkészülést is megmutatja. Mert a hűséges szolga mit tesz? Várja az ő Urát haza. És mivel várja, elvégzi mindazt a feladatot, amit rábízott az Úr. Elvégzi azt a feladatot, azaz olyan életet él, amelyet meghagyott neki távollévő Ura. De mit mond a hazaérkezett Úr a táalentumok példázatában? Csak megdicséri a szolgát, hogy „*jól vagyon, jó és hű szolgám, kevesen voltál hű*”? Igen, megdicséri, hogy ebben a jelenvaló életben hogyan élt, de egyben arra is rámutat, hogy a jelenvaló élete, a készülés, a tanulás alkalmassá teszi arra, hogy szolgáljon az örökkévalóságban is Istennek. Mert mit mond az Úr? Azt mondja, hogy „*kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután*”. Lesz

MINDENT MEGHATÁROZÓ KEGYELEM

ezután is szolgálod, lesz életed, amelyet élned kell, és arra már most is készít téged Isten. Ha most tanulsz, akkor azzal mintegy felkészülsz arra, amikor Isten sokat fog majd rád bízni, azután, hogy megjelent.

Megjelent a kegyelem, és a várakozásnak emiatt meg kell határoznia az életünket, hogy felkészüljünk, és ebben a jelenvaló világban is Neki élve már az örökkévaló élet reménységében éljünk.

És a várakozást meghatározza a kegyelem teljessége is, mert azt is várjuk, hogy a kegyelem kiteljesedjen, minden bűnt elvegyen tőlünk. Most is kegyelmes az Úr, de még meghagyja, hogy szívünkben ott maradjon a bűn. Amikor eljön, minden bűntől megszabadít minket, megöli végleg azt az énünket, amit az Ige óembernek nevez, amely a bűn rabja. És akkor már tökéletessé válik a váltság.

Látjuk tehát, hogy mennyire a kegyelem időszakában élünk, és ennek a 3 dolognak kell meghatároznia a hitünket: (1) „*megjelent az Isten üdvözítő kegyelme*”, a golgotai kereszten megmutatkozott; (2) és ez a kegyelem tanít minket önmegtagadásra és a szent életre; (3) és a kegyelem reménységre, Krisztus visszavárására buzdít minket. Vigyáznunk és figyelniünk kell arra, hogy mindhárom jelen legyen hitünkben és életünkben: a múltbéli váltság bizonyossága, a jelenben való tanulásra való törekvés, és a jövő felőli reménység hitünknek olyan 3 alapja, amelyekben muszáj megállnunk, különben hitünkben kárt vallunk.

Advent Krisztus eljövételéről szól, amelyet nem a világi csillogás, nem a vásárok, nem a karácsonyfa mutat meg, hanem a hívők élete. Az apostol is ezt tanítva arra szólítja fel a krétaiakat, akiket korábban hazugoknak, csalóknak nevez, hogy éljetez szentül. Idősek, férfiak, asszonyok, fiatalok, mindannyian éljetez Istennek, mert „*megjelent az Isten üdvözítő kegyelme*”, és mert várjátok az Ő visszajövetelét. A hívó ember élete az, ami a világnak a Krisztus-várásról és eljövételéről beszél. Ne feledkezzünk el ezért is szüntelenül könyörögni, hogy ezeket erősítse meg Isten a szívünkben, és hogy adja meg nap mint nap, hogy Ő legyen ezek által is életünk középpontjában, mint Megváltónk, aki meghalt a kereszten; mint Tanítómesterünk, aki kegyelem által tanít minket; és mint eljövendő dicső Urunk és Istenünk!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, felséges Urunk, Istenünk, hogy megjelenítetted az üdvözítő kegyelmet számunkra, vak emberek számára is, és megadtad a látást és a halló fület, meglátni és hallani az örömhírt. Köszönjük Neked, hogy egyszülött Fiadat áldoztad fel azért, hogy mi üdvözüljünk, hogy ez az üzenet megváltoztathatja életünket, hitünket.

Kérünk, őrizz meg bennünket abban a bizonyosságban, amelyet adtál, hogy a kegyelmet, amit szívünkbe helyeztél, senki nem veheti el tőlünk, mert Te magad vagy az, aki azt nekünk adod, és Te vagy az, aki megőrzöd azt bennünk.

Köszönjük Neked, hogy tanítasz minket, és hogy rámutatsz arra, hogy még nem ért véget a harc az életünkben, még küzdenünk kell, és meg kell tanulnunk megtagadni saját hitetlenségünket és világi kívánságainkat. Ez életünk végéig tartó harc, Urunk, kérünk, hogy támogass bennünket ebben, és Te magad taníts valóban a hogyanjára.

Hálát adunk neked azért, hogy életeddel és Igéddel azt is megmutatod, hogyan éljünk szentül, igazán és mértékletesen. Szeretnénk valóban úgy élni, hogy mások meglássák, hogy Te eljöttél és eljössz. Kérünk, hogy ez a várakozás, Utánad való vágyakozás, Irántad való szerelem hadd lobogjon ott a szívünkben nap mint nap, és hadd határozza meg mindazt, amit mondunk, teszünk, azt, ahogyan szeretünk.

Bocsásd meg nekünk, amikor elfelejtkezünk valamelyikről. Bocsásd meg, amikor csak ezzel az élettel törődünk, és beletemetkezünk ennek az életnek a problémáiba olyannyira, hogy csak a golgotai kereszt bűnért való elégtételét keressük, azt, hogy Neked éljünk, vagy hogy Téged várjunk, nem. Köszönjük, hogy ebből is meg tudsz minket szabadítani. Add, hogy ne magunk körül forogjunk, hanem Tereád nézve tudjunk élni.

Könyörgünk azokért a testvéreinkért, akik fájdalmat és terhet hordoznak, akár betegágyon, akár gyász miatt, akár magányosság vagy más tragédia miatt. Kérünk, Te legyél az ő erősségük, és a Te kegyelmed erőtlenség által érjen célhoz az ő életükben.

Könyörgünk, hogy támogass bennünket gyülekezetként is, hogy minden alkalmunk, összejövetelünk az említett hitnek bizonyosságában, örömeiben hadd történjék, és mindez hadd mutasson Tereád azok számára, akik látnak bennünket.

Kérünk, Urunk, hogy családjainkban Te legyél a világosság, Te legyél azok feje. Add, hogy gyermekeinket úgy tudjuk nevelni, szeretni, hogy Hozzád térjenek, és szüleinkről úgy tudjunk gondoskodni, figyelni rájuk, és szeretni őket, hogy meglássák a Te kegyelmedet. Könyörgünk azokért a családokért, amelyek támadás alatt vannak, Te legyél várunk, kősziklájuk, aki megőrzi őket. Te teremts békét bennük, a viszálykodást Te csitítsd el. És adj szeretetet, Urunk, önmagunk feláldozásának képességét a szívekbe.

Így könyörgünk az egyedül maradtakért is, gyülekezetünk családjához tartozókért. Add, hogy a testvéri közösség és szeretet hadd legyen egyre szorosabb közöttünk.

MINDENT MEGHATÁROZÓ KEGYELEM

Könyörgünk, az adventi időszakért, hogy a világi csillogás ne ragadjon el bennünket, hanem lássunk tovább: Téged magadat hadd hirdethessünk. És kérünk, hogy mindenben hadd keressük a Te akaratodat, irgalmadat, kegyelmedet.

Köszönjük, hogy ígéreted szerint velünk maradsz „*minden napon a világ végezetéig*”, köszönjük, hogy Te vagy az, aki a bennünk elkezdett munkát véghez viszed, és be is fejezed majd. Áldott legyen kegyelmedért a Te háromszor szent neved!

Ámen.

305. dicséret

1. Álmélkodással csudáljuk
Végzetetlen szerelmed,
Ó, Isten, ha megvizsgáljuk
Kijelentett kegyelmed;
Ezt száj ki nem mondhatja,
Nyelv nem magyarázhatja.

2. Mert az emberi nemzetet
Annyira becsülötted,
Hogy te egyetlenegyedet
Érette elküldötted
Emberi ábrázatban,
Hogy élne gyalázatban.

3. Ó, Isten bölcsességének
Megfoghatatlan titka!
Mély tengerét szerelmének
Ki értené, mily ritka;
Ki ezt eszébe venné,
Mélyen szívébe tenné.

4. Mi azért vígan dicsérünk,
Ó, jó Atyánk, tégedet,
Magasztalunk s arra kérünk,
Hogy te szeretetedet
Gerjessed fel szívünkben,
Jobban-jobban lelkünkben.